

Amtsraads-kreds, som ligge ved Siden af hinanden, og som have et vist Fællesskab og visse fælles Interesser med Hensyn til enkelte Institutioner. Det er imidlertid dog kun aldeles undtagelsesviis i hele Landet, at et saadant Fællesskab finder Sted, og, forsaavidt det finder Sted, er jeg enig med den ærede næstsidste Taler (N. Rasmusen) i, at man maa gaae den Side, som vil være forbunden med en Afstillelse paa disse Punkter, igjennem for at komme til et Resultat, siden Amtsraadsinddelingen nu engang har faaet den Betydning, som den har faaet — en Betydning, som den efter min Mening ikke fortjener, idet Kredse efter min Mening ere for smaa —, og har gjort sig gjældende i saa mange Forhold og faaet et saadant Liv, at man ikke kan rokke derved og ikke kan gjøre Forandring deri uden, om jeg saa tør sige, at store i levende Nød. Man maa altsaa tage Amtsraads-kredse som noget Givet, men da ogsaa erkjende, at det saa er ønskeligt, at det mellem dem indbyrdes stedsfindende Fællesskab bliver deelt. Og man kan, som sagt, saa meget trostigere ophæve det, som det er uendelig sjældent og kun i ganske enkelte Tilfælde, at der finder et saadant Fællesskab Sted. — Ganske anderledes stiller Sagen sig derimod, naar vi komme til det tredie Forhold, hvorom der er Spørgsmaal, Forholdet mellem By og Land eller Forholdet mellem en Kjøbstad og en Amtsraads-kreds eller, rettere sagt, enkelte Dele af Amtsraads-kredsen. Her er det det ene Fornuftige og ene Naturlige, naar der er opstaaet et Fællesskab, og den Tanke, der tildeels gaaer gennem hele Lovforslaget, og som nu ogsaa har fundet et meget bestemt Udtryk i den heromhandlede næstsidste Sætning af den ærede Indenrigsministers Endringsforslag under Nr. 21 til § 49, er derfor efter min Mening aldeles falf. Det er umuligt at faae ordentlige Sygehuse, ordentlige Thing- og Arresthuse o. s. v., naar man ikke forener dem sammen, der ganske naturligt have den samme Trang til at faae dem. Uden en saadan Sammenslutning vil det blive smaat og kunmerkligt, og derfor har ogsaa allerede tidligere Tingenes egen sunde Fornuft ført det med sig, at der, uagtet der ikke bestaaer noget lovmæssigt Fællesskab mellem Landkredsene og Kjøb-

stæderne, dog allebegne er blevet tilveiebragt et saadant ad contractmæssig Vel. Der er sikkert af alle de nye Thing- og Arresthuse og af alle de nye Sygehuse og lignende Indretninger, som i de senere Aar ere blevne stiftede her i Landet, og som have betegnet et meget glædeligt Fremstridt i Udviklingen, næsten intet eller i alt Fald kun meget faa, der ikke ere det, som de naturligen bør være, fælles for en Kjøbstad, der er det naturlige Centrum for en Landkreds, og for denne Landkreds. Dette Fællesskab har været Betingelsen for, at de kunde komme frem, og det er kun undtagelsesviis, at enten en Kjøbstad eller et Landbistric har kunnet stifte saadanne Indretninger for sig alene, og, hvor det er skeet, har det efter min Mening været urigtigt, fordi de kunde have været langt rigeligere udfyrede og langt bedre bestyrede, dersom de havde været fælles for den naturlige Kreds, som er dannet efter Sagens egen Medfø for alle deslige Forhold. Her møder nu saa ganske vist den Ulempe, at der i alle disse Forhold mellem Land og Kjøbstad ikke er nogen fælles Repræsentation for disse, og at altsaa de omhandlede Indretninger have maattet tilveiebringes ved indbyrdes Overeenskomst og tillige maae bestyres efter Regler, der ere fastsatte ved Overeenskomst. Dette er ogsaa en af de Grunde, hvorfor jeg troer, at det er meget beklægeligt, at man har opgivet Tanken om at skabe en Enhed mellem Kjøbstad og Land, ikke i alle Forhold, men i de Forhold, der, saaledes som f. Ex. de ovenfor omtalte, allerede ere fælles. Jeg skal imidlertid ikke komme videre ind derpaa; vilde jeg have reist dette Spørgsmaal, havde jeg naturligviis gjort det ved Begyndelsen af Forhandlingerne om nærværende Lovforslag. Men nu er der altsaa ikke Andet at gjøre, hvis da ikke alle Parter skulle blive enige om at hæve et saadant Fællesskab — thi da maa det naturligviis kunne hæves, og dertil vil man altid kunne finde en Udvei, men jeg er overbevist om, at et saadant Driste ikke kan opstaae paa en fornuftig og naturlig Maade — end at bestyre deslige fælles Indretninger som hidtil. Thi en virkelig Fællesrepræsentation have vi nu engang ikke faaet, og en saadan vil efter dette Lovforslags Vedtagelse i langsomme-